

התלמידים השקופים

פרק א'

משה ישב באחוריי הכיתה ומעולם לא הוציא מילה מפיו בשיעור. הוא לא ניסה לרכוש את אהדת התלמידים וגם לא את זו של המורים, אלא ישב בפינתו מרוכז בדבר מה לא ברור. תלמיד מצטיין לא היה וגם לא מאותם המכונים בפי המורים "כוכבים". ניתן היה לחשוב בטעות שההוויה החברתית אינה מעסיקה אותו כלל, אך חדי העין יכלו להבחין בעיניו הבורקות ובאוזניו הכרויות.

פרק ב'

דבורה נכנסה תמיד לכיתה זקופת קומה, לבושה היטב בכל עונה, מבטה מנסה לשדר סמכותיות וכל כולה מרוכזת בתפקידה כמו שחקנית העולה על הבמה. לכאורה היתה דבורה מורה ככל המורות, אך מספר רגעי בלבול שתקפו אותה במהלך שיעורה-הופעתה העידו כי אש בוערת בה מתחת לפני השטח.

פרק ג'

בכל יום מחדש החליטה דבורה שזהו היום, והנה הגיעה השעה לפנות למשה ולהתעניין בשלומו. בכל זאת, תלמיד בשולי הכיתה שאין לדעת מה מצבו ועדיין לא נשמעה מילה מפיו. אולם, היום קצר והמלאכה מרובה והתלמידים עצלים ומשרד החינוך דוחק, ובחינות הסיום נושפות בעורפינו כמו חרדות שלרגע נשקע במחשבות קיומיות ונתחיל לרדת לעומק משמעותם של מעשינו ומחדלינו.

פרק ד'

ממה מורכבים חיי התלמיד? מלמידה ברמה כזו או אחרת, בעיקר לקראת מבחן, מהתמודדות יומיומית במגרש החברתי הקשוח ומחזרה בסוף יום לביתו על כל משמעויותיו. אה, וכמובן מאינספור שעות בהייה במסך, יהא אשר יהא ובלבד שיביא לאותו ניתוק רגעי אך מתוק מסדר היום ומדרישותיו הבלתי-נלאות.

לא כך התנהלו חייו של משה. משה דאג להיות בסך-הכל בסדר בכל המישורים, אך עיניו הבורקות תרו תמיד אחר הנסתר. תחומי העניין העיקריים שלו היו הטבע הפראי, ההיסטוריה של העולם וחייהם של אנשים אחרים.

פרק ה'

כך חלפו להם הימים הארוכים של דבורה, וכאשר ראתה שאינה מספיקה לקיים הבטחתה לעצמה – כבר הפסיקה להבטיח. כנראה היה מצב זה נמשך לולא נתקלה במשה יום אחד במרכז גילת לאחר שעות הלימודים.

"משה!" קראה לו. משה הסב מבטו אליה ובדל של חיוך עלה על פניו.

"מה שלומך משה?"

"א-אני ב-בסדר, תו-תודה". הוא מגמגם, והיא אפילו לא ידעה.

פרק ו'

"מה אתה עושה כאן?"

משה היסס ואז השיב: "אני רואה כאן אנשים... יש להם כל מיני בעיות... אני מנסה לעזור במה שאני יכול... בעצם כל אחד זקוק למשהו ולכל אחד יש גם משהו טוב שהוא יכול לתת".

דבורה הקשיבה בסבלנות לדבריו המגומגמים אך הבטוחים בעצמם ונאלמה מהעוצמה שבהם. היא עוברת במקום הזה כל יום ומעולם לא חשבה... משה נכנס לשתיקתה: "ב-בואי נשאיר את זה ב-בינינו, ב-בסדר?".

דבורה חזרה הביתה מבולבלת. היא הרגישה כאילו קיבלה סימן המחזק את נקיפות המצפון המלוות אותה מתחילת עבודתה בבית החינוך לערכים.

בשיחה האחרונה עם רכזת השכבה המדהימה היא לא הבינה כיצד העיסוק הנמרץ בימים מרוכזים ובמתרגלים גובר על העיסוק בדחיפת התלמידים ללמוד ולהצליח בכוחות עצמם. תשובתה, ש"בסוף אחרי שנים התלמידים מעריכים ויודעים שהם לא היו מצליחים בלעדייך", לא הצליחה לתת לה מענה. הרכזת סיכמה ואמרה שיעבור לה, שהיא עוד צעירה.

המפגש עם משה החזיר את הניצוץ השובבי לעיניה, והזכיר לה שבתוכה בוערת

פרק ח'

בשיעור תנ"ך שאלה דבורה את התלמידים האם הם יודעים מדוע הפך משה רבנו למנהיג עם ישראל. "כי א-לוהים בחר בו", חרץ אדיר. "כי הוא גדל בבית של פרעה", קבע תמיר. "כי הוא היה רועה צאן?", ניסתה נועם.

"משה?", העיזה דבורה ופנתה אליו ישירות עם חיוך קטן על שפתיה. בכיתה המופתעת השתררה דממה וכל התלמידים נדרכו. "א-אני חו-חושב שמשה ראה את מה שאחרים לא ראו. או-אולי זה גם מה שהפך אותו לנביא".

פרק ט'

משה התלמיד הרואה-ואינו-נראה ראה וראה וראה עד שהפך למנהיג מאבקם של מוחלשי שכונה ד'. הם ראו בו את הגואל שלהם לאחר שנים של נחיתות. כאשר ביקשו ממנו לייצגם מול הרשויות, הוא הבין שקיבל מתת-אל מיוחדת במינה אך חשש לקחת על עצמו את התפקיד שיועד לו. פיו המגמגם היה רק התירוץ, האמת היא שמעולם הוא לא אהב את אור הזרקורים. בפנים, ידע שאין לו ברירה, ושהוא נועד להיות מבשר בשורת החירות.

פרק י'

דבורה נשארה במערכה של בית הספר, במערכי השיעור, במערכת השעות ובניסיון המגומגם אך הבטוח בעצמו להכניס לתוך כל זה את ערכיה. לכאורה היתה מורה ככל המורות, אך כאשר חושיה המחוודדים קלטו תלמיד שקוף, כזה שאינו עושה עניין מעצמו ויושב בפינתו הצנועה בצל הכוכבים, היא עצרה הכל, פנתה אליו וסיפרה לו את סיפורו של משה.